

Hồi 5

Thêm Một Công Tử Mãn Châu

Nhìn quanh bốn phía, lão trán sói cau mặt:

- Thật không ngờ tên tiểu tử ấy quá gian ngoa.

Lão già áo trắng dậm chân:

- Nếu hấn để đúng ngày, nhất định mình sẽ trói hấn...

Lão trán sói chận ngang:

- Bằng vào lực lượng chúng ta không làm sao bắt được hấn, dầu hấn có đến đúng ngày...

Lão già áo trắng gượng cười:

- Nhưng năm ngàn lượng cũng kể không đến đôi... thiệt thòi.

Lão trán sói gặt lại:

- Thế còn ngân phiếu?

Lão già áo trắng đáp:

- Ngân phiếu thuộc hạ tuy có để vào, nhưng chữ ký thì không thực.

Lão trán sói cau mày:

- Như vật không lợi lắm, nhất định có sự phiền hà...

Lão già áo trắng cười:

- Thuộc hạ đã thấy dụng ý của hấn, thật sự thì hấn cũng không cần đến số ngân phiếu ấy đâu, vì số năm ngàn lượng đối với hấn cũng đã quá nhiều.

Lão trán sói không lộ vẻ thỏa mãn, lão nói:

- Ngoài một ít thế gia võ lâm ra, con người này đáng gọi là địch thủ đáng ngại cho Cúc Hoa Đào, việc này ta phải cấp báo cho hoàng gia định đoạt.

Nói xong, ông ta quay lại cúi xuống vỗ vào huyệt đạo cho gã Công tử áo gấm, nhưng vỗ luôn mấy chỗ, hấn vẫn không cục cựa...

Lão trán sói tái mặt:

- Mắc bẫy hấn rồi.... Hấn đã dùng độc môn chế huyệt không làm sao giải được...

oOo

Trên con đường từ Trường An dẫn đến Lâm Đồng có một vùng lằng tẩm mênh mông sầm khuất.

Đó là lằng tẩm của Tần Thủy Hoàng.

Nơi đây nghe đâu là một nơi rất nhiều châu báu, bên trong lằng tẩm có nhiều đường hầm bí mật, những thông đạo này rất kiên cố vì hai bên toàn xây bằng đá xanh thật dày, không một sức người nào phá nổi.

Nghe đâu đã có nhiều nhà mạo hiểm vào đây chuyển vận châu báu, nhưng không biết ai đã lấy được nhiều và nơi đó cũng không biết còn hay hết.

Đêm xuống không trăng, màn tối dày đặc.

Cả một vùng lằng tẩm mênh mông chìm trong bóng tối.

Cả thành Trường An và những vùng phụ cận, người ta đồn rằng đêm về thường nghe tiếng ma quỷ kêu than không ngớt trong vùng lằng tẩm, người ta bảo rằng đó là oan hồn của những sĩ phu bị Tần Thủy Hoàng chôn sống, cũng có người bảo đó là oan hồn của những người thợ, những kiến trúc sư xây lằng tẩm bị giết, đêm đêm họ hiện về đòi mạng Thủy Hoàng...

Nhưng đó chỉ là truyền thuyết, sự thật ra sao có lẽ chỉ có những kẻ thám hiểm tìm châu báu hoạ chăng mới biết.

Nhưng những người ấy cho dầu có biết, họ cũng không khi nào chịu hé môi.

Đêm xuống càng sâu, vùng lằng tẩm càng âm u vắng ngắt.

Nhưng vừa qua canh một thì từ phía triền hướng bắc chợt nghe có tiếng xe khua.

Chừng một lúc sau không lâu, một cỗ xe trở tới.

Trên xe có bốn tên hộ vệ tay đao sáng chói ngồi chia bốn hướng canh phòng, phía sau thêm ba kỵ sĩ.

Dẫn đầu trong ba tên kỵ sĩ là một lão già, hai bên là hai gã đại hán áo đen, hai tên đều đeo kiếm và bên trái nơi yên ngựa còn thêm một cây cung cao quá đầu người và một bao tên.

Vừa đến trước lằng tẩm, lão già suất lãnh hai tên áo đen xông lên trước gọi to:

- Trường An Kim Phủ đã đúng hẹn đến đây.

Từ trên đầy cây trong lằng tẩm, một bóng người vút xuống mang theo giọng cười sang sảng:

- Có tại hạ đợi ở đây.

Người áo trắng: Trung Nguyên Bạch Y Khách.

Lão già chiếu tia mắt về hướng đó:

- Các hạ là...

Bạch Y Khách ngắt lời:

- Tiểu Lý là thư đồng, tại hạ Trung Nguyên Bạch Y Khách.

Lão già hỏi:

- Được rồi, chuyện đó không quan hệ, người đã mang đến hay chẳng?

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Chuyện mua bán “tiền trao cháo múc” không có người thì làm sao lấy được vàng?

Lão già cười gằn:

- Tốt, người đâu?

Bạch Y Khách nói:

- Khoan, kiếm vàng đã chứ!

Lão già chỉ tay:

- Vàng ở trong xe.

Bạch Y Khách nói:

- Biết rồi, tuy chưa thấy vàng nhưng hơi vàng đã phát phảng lổ mũi, nhưng tại hạ chỉ muốn kiếm bằng mắt chứ không thích kiếm bằng lời.

Lão già gật đầu:

- Được.

Lão ngoắc ra phía sau, hai tên đại hán áo đen mở cửa xe và mười mấy chiếc rương lần lượt được khiêng xuống sắp hàng phía trước.

Lão già hất mặt:

- Năm vạn lượng không kém một phân, các hạ hãy đến mà kiểm lại.

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Buôn bán phải giữ một chút tin chứ, xin phiền đỡ hết các nắp rương ra là được.

Lão già lại vẩy tay, hai tên đại hán áo đen bước lại mở hết các nắp rương, tuy đêm tối nhưng ánh vàng hực hơ.

Rất tiếc giá như có trăng chắc có lẽ sẽ có ngoạn mục nhiều hơn.

Lão già nói:

- Các hạ cứ đến kiểm từ rương một.

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Không cần lắm đâu, vàng của họ Tổ ở Kim Phủ Trường An, chỉ liếc qua là có thể tin chứ đâu cần phải nhặt lên từng thỏi. Được rồi, xin đẩy nắp lại.

Lão già nói:

- Đã thế, bây giờ các hạ có thể thả người.

Bạch Y Khách cười:

- Khoan, xin phiền cho hai người khiêng cả vào cửa hầm lảng tẩm.

Lão già cau mặt:

- Các hạ đòi hỏi hơi quá rồi đấy, vàng đã mang đến tận nơi này chứng tỏ cũng đã nhiều thiện chí, mang đi là chuyện của các hạ chứ.

Bạch Y Khách cười:

- Chính các hạ mới là kẻ muốn dùng thế mạnh và sắp bày gian trá, bảo người ta tin mình sao được? Thử hỏi, một mình ta đâu phải thần thánh mà có thể dời cả mười mấy rương vàng? Huống chi các hạ đến đây với sắc thái đằng đằng sát khí, lại còn mai phục cả mọi nơi, tại hạ làm sao có thể giao người, khi những rương vàng còn ở trong tay các hạ?

Lão già hơi biến sắc:

- Các hạ không được ngậm máu phun người. Làm gì có chuyện mai phục ở đây?

Bạch Y Khách hỏi:

- Chắc các hạ còn chờ ta chỉ cho à?...

Hắn đưa tay về phía trái và nói tiếp:

- Bên này là năm mươi tay cung thủ và bên phải cũng năm mươi cung thủ, tên bắn lại tầm độc đâu phải là chuyện chơi.

Lão già hơi lưng khựng:

- Ta nhìn nhận có như thế, nhưng số vàng quá nhiều tự nhiên là phải đề phòng.

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Đừng có biện bạch, càng biện bạch lại càng lộ cái bất hảo của mình. Thử hỏi, mấy rương vàng này còn phải kiêng từ rương một, thế mà một mình ta làm sao có thể mang bay được hay sao? Chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ thấy chuyện đề phòng là vô lý? Nhưng thôi, bây giờ thì cũng không có gì phải bàn cãi dài dòng, vàng của các hạ còn đó, người thì ta đang giữ trong tay, nếu thấy chuyện không tiện thì các hạ cứ xe vàng về, đôi bên không có ai thua thiệt mà như thế cũng đỡ khỏi mất niềm hoà khí.

Lão già nói:

- Đành rằng chuyện không có gì, nhưng ai cũng phòng chứ?

Bạch Y Khách cười:

- Hằng trăm cung thủ hai bên mà vẫn cứ nói chuyện đề phòng còn ta đơn thân độc mã thì lại không có chuyện đề phòng à? Các hạ cứ cho người kiêng vàng vào thông đạo, đến rương cuối cùng là người sẽ có ngay.

Lão già hơi do dự, nhưng gã đại hán mặc áo gấm vùng lên tiếng:

- Cứ cho kiêng vàng theo hắn.

Bạch Y Khách cười:

- À... cái vị Mãn Châu vệ sĩ ấy vậy mà biết điều đấy.

Lão già mím môi:

- Được rồi, nể lời hai vệ sĩ ta cho mang vào đấy, nhưng ta báo trước cho mà biết, nếu người tráo trở thì lực lượng bao vây tại lăng tẩm sẽ bằm vằm người đấy.

Bạch Y Khách cười:

- Đã thế thì còn sợ gì mà không chịu cho khiêng những chiếc rương ấy vào thông đạo?

Lão già vẫy tay

Hai tên đại hán áo đen bước vào khiêng mấy rương vàng...

Quả nhiên, khi chiếc rương cuối cùng khiêng vào, khi trở ra, hai tên đại hán nâng một vị Công tử áo gấm, gã hình như bị điểm huyết nên cứ cúi gầm đầu và chân không bước nổi.

Bạch Y Khách theo sau và lên tiếng:

- Vàng đã đưa vào, người đã mang ra, tại hạ xin cáo từ.

Lão già trầm giọng:

- Khoan.

Bạch Y Khách hỏi:

- Các hạ còn muốn chi nữa đây?

Lão già nói:

- Vàng người đã kiếm thì người ta cũng phải kiếm, hãy cho vị ấy ngẩng đầu lên.

Tên đại hán áo đen nâng cầm gã Công tử, mặt hán trắng như đồi phấn, hai mắt lơ lơ...

Một trong những tên vệ sĩ Mãn Châu khẽ gật đầu:

- Đúng rồi.

Lão già vẫy tay:

- Hãy khinh công tử lên xe.

Bạch Y Khách nói:

- Tại hạ có thể đi rồi chứ?

Lão già nhếch môi:

- Có thể, nhưng ta xin tiền bành.

Nói chưa dứt lời, cây cung đã căng dây, ba mũi tên cùng xuống một lượt.

Cung bắn tên bay là chuyện thông thường, nhưng đối với cách bắn của lão già này có những điều khác lạ.

Thứ nhất, cùng một lượt bắn ra ba mũi: thứ hai, ba mũi tên chia ra trước sau kế tục chứ không đi cùng ngang nhau, thứ ba, trong tiếng gió của tên, ẩn ước nghe như tiếng nô...

Bạch Y Khách kêu lên:

- “Phong Lôi Tiền” của “Cung Thần” Kim Nguyên Bá đúng là thứ dữ, tại hạ không dám hứng, cáo từ...

Một bóng trắng nhoáng lên mất hút vào đêm tối.

Ba mũi “Phong Lôi Tiễn” của Kim Nguyên Bá ghim ngay vào tấm bia phát lên mấy tiếng nổ kinh hồn...

Tấm bia đá dày quá thước nát ra từng mảnh nhỏ.

Dưới chân tấm mộ bia bày ra một lỗ đen ngòm.

Đúng là thông đạo của con đường hầm trong lăng tẩm.

Nhưng bóng người áo trắng mất tiêu.

Một tên vệ sĩ Mãn Châu rút thanh đao thét lớn:

- Hãy đuổi theo, đừng cho chạy thoát.

Kim Nguyên Bá khoát tay:

- Hai vệ sĩ yên lòng, lăng tẩm này lão phu đã từng ra vào, hơn nữa phục binh cùng bốn phía, hấn không làm sao thoát được đâu.

Và lão ta thét lớn:

- Hãy thấp đuốc lên.

Mười ngọn đuốc bùng lên một lượt, rọi sáng cả cái lăng u ám.

Kim Nguyên Bá nói:

- Hai vệ sĩ và Thiện vệ sĩ hãy theo lão phu, còn các vệ sĩ hãy ở lại hộ xá.

Nói xong ông ta rút thêm ba mũi “Phong Lôi Tiễn” xuống ngựa dẫn đường đi ngay vào thông đạo.

Hai tên vệ sĩ bám theo sau.

Hai tên đại hán áo đen đi sau rốt.

Hai bên hai mươi tên cùng theo hộ tống.

Con đường ngầm trong lăng tẩm khá ròng, nếu đi hàng ngang có thể đi được sáu người, phía trên cũng khá cao.

Từ cửa vào khoảng mười trượng, con đường thẳng qua khỏi đó lập tức.

Vừa đến ngã ba, tên đại hán áo đen nói:

- Hồi nãy đã đặt mười mấy rương vàng tại chỗ này.

Kim Nguyên Bá dừng lại hỏi:

- Sao? Mười mấy rương vàng bỏ tại chỗ này?

Tên đại hán áo đen nói:

- Bẩm Ngũ Chủ, chỗ này thuộc hạ không thể nào làm lẫn.

Kim Nguyên Bá còn đang do dự, chợt nghe một giọng sang sảng nổi lên trong... vách đá:

- Đồ ngu, ai bảo là lăng tẩm Tần Thủy Hoàng chỉ có một ngã vào? Năm xưa, khi thiết lập thông đạo ngôi mộ này, Tần Thủy Hoàng đã án theo “Cửu cung, bát quái”, người làm sao biết được, cho đến lão Kim Nguyên Bá đã từng giúp Tổ Tài Thần vào đây trộm báu vật thế mà cũng không hiểu một tý gì...

Kim Nguyên Bá giật mình.

Hình như tiếng nói phát ra bên trái, nhưng bên trái là vách đá làm sao lại có tiếng người?

Tiếng nói hình như xa, nhưng vẫn nghe lồng lộng.

Hai hàng cung thủ lập tức gác đuốc và cung tiến lên tay...

Kim Nguyên Bá quát lớn:

- Tiểu tử, người trốn ở đâu?

Tiếng cười bật lên rộn rã:

- “Cung Thần” Kim Nguyên Bá, người mà danh chấn cả Thiểm Tây lại cũng sợ ma à? Ta đang ở sát bên người chứ đây mà hỏi, nhưng vách đá dày cả thước, người làm thấy ta chứ?

Tất cả mọi người đều nghe rất rõ ràng, tiếng nói phát ra từ bên trái.

Kim Nguyên Bá nghiêng răng vung tay đẩy mạnh một chưởng, bụi đá tung lên chùng như rung rinh vùng lũng tằm, thế nhưng vách đá không nhúc nhích. Tiếng cười lại nổi lên:

- Khá lắm, ta chỉ nghe tài cung tiễn của “Cung Thần”, không ngờ công lực cũng vào hạng cao thủ... Nhưng mà ta khuyên đừng phí sức, vách đá này không thể dùng sức người mà phá nổi đâu.

Tiếng nói ngưng lại một giây và tiếp:

- Ta đánh cá đấy, nếu như “Cung Thần” phá vách tìm được ta, ta sẽ hoàn đủ một vạn lượng vàng và mấy chiếc rượu vô dụng lại đây.

Bằng vào lời lẽ của người nói, chứng tỏ mười chiếc rượu không phải đủ năm vạn lượng vàng mà chỉ có một phần năm.

Ngón nghề gian trá của phe Kim Phủ đã lòi.

Hai vệ sĩ hỏi:

- Lão Kim, phải chăng lũng tằm này có hai hoặc nhiều ngã vào?

Kim Nguyên Bá lắc đầu:

- Hai vệ sĩ đã thấy rồi, ngoài một con đường mình đã vào đây đâu còn con đường nào khác nữa? Theo lão phu thấy thì rất có thể tên tiểu tử đã di động cơ quan bí mật của thông đạo làm cho phương hướng bên trong bị dời đổi khác đi...

Tiếng cười nổi lên bên vách đá:

- Dữ hôn, lần này thì “Cung Thần” mới ra có chút thông minh đấy, nhưng biết là một chuyện mà muốn tìm ra được lại là chuyện khác, nếu các hạ có thể tìm ra được là tại hạ cũng chịu thua.

Kim Nguyên Bá giận run, lão khoát tay:

- Hãy tìm cho mau.

Bao nhiêu thuộc hạ chia ra tìm kiếm, nhưng chỉ được một lúc là chúng quay về lắc đầu.

Kim Nguyên Bá giận quá, lão chửi đồng:

- Cả đám đều là vô dụng.

Tên vệ sĩ nói:

- Cứ như thế này thì tìm nữa cũng chẳng ích chi, vả lại, trong khi ngã giá năm vạn lượng nhưng thật thì quý môn chỉ tốn có một vạn lượng thôi, kể ra cũng đâu có gì đáng kể.

Kim Nguyên Bá làm thỉnh vẫy tay ra hiệu cho chúng nhân quay trở ra ngoài.

Ra đến nơi, gã công tử áo gấm hầy còn nằm co ro trong xe.

Hải vệ sĩ cau mặt:

- Tại sao nãy giờ không giải huyết cho công tử?

Hắn đưa tay vỗ vào trọng huyết, nhưng hắn vụt thộn mặt ra ngơ ngác...

Hắn vội chụp vào mặt gã công tử giật mạnh lớp, mặt giả bị tróc ra.

Bộ mặt trắng hồng của gã bị gỡ văng ra, hắn lộ hẳn một bộ mặt khác tự nhiên, hắn không phải là tên công tử Mãn Châu, làm gì lại có hai người?

Kim Nguyên Bá tái mặt, hai tay run lẩy bẩy....

oOo

Trong bóng tối mờ mờ, triền núi Lư Sơn phía nam có dừng một chiếc kiệu.

Trong chiếc kiệu ngũ sắc buông rèm.

Chỉ bằng vào chiếc kiệu không thôi, cũng đã thấy rõ khí phái khá lớn.

Nhất định, nếu không phải là bậc công hầu khanh tướng thì cũng phải là quận chúa, phu nhân, chứ không phải tầm thường.

Bốn tên kiệu phu lực lưỡng mặc áo vàng, tay áo chúng xoắn lên lộ rõ những bắp thịt, những đường gân vũ dũng.

Hai bên, phía trước kiệu, hai cô gái dáng sắc như tiên nữ, vai đeo trường kiếm.

Chiếc kiệu ngừng ngay trước một hang đá, hang rộng lối ba sải tay và cao quá đầu người.

Qua một lúc thật lâu, chợt nghe từ trong hang động có tiếng khua.

Tiếng khua từ xa đến gần, y như tiếng vật khua vào vách đá.

Một trong hai thiếu nữ mang kiếm lên tiếng:

- Cách cách, hắn ra rồi đấy.

Từ trong kiệu phát ra một giọng dịu dàng:

- Ta đã nghe rồi.

Tiếng khua bên trong mỗi lúc gần hơn, bây giờ mới rõ là tiếng bánh xe lăn trên mặt đá.

Sau đấy là một cỗ xe ngựa ló ra.

Người phu xe mặc áo trắng: Trung Nguyên Bạch Y Khách.

Hai người thiếu nữ bên sau và hai người trước kiệu xóc kiếm bước lên.

Bạch Y Khách vừa thấy chiếc kiệu, hấn thoáng hơi sửng sốt, nhưng rồi hấn bật cười:

- Mới tránh một kiếm, lại gặp một đao, bộ ngựa vừa vớ được chú ruồi thì phía sau lưng lại bị con chim sẻ. Đúng là bậc cao minh!

Hấn buông cương, cỗ xe dừng lại.

Cỗ xe phủ bố bít bùng, không ai biết trong đó chứa chở vật gì.

Cầm chiếc roi vào thành xe, Bạch Y Khách nhìn cô gái đứng trước nhất mỉm cười:

- Cô nương mạnh khỏe, mới từ già nhau tại “Bá Kiêu”, nay lại đụng nhau tại Lư Sơn, quả đất của chúng mình kể cũng thật là quá nhỏ nhỉ?

Cô gái lạnh lùng:

- Chủ nhân của ta có mặt nơi đây, người hãy xuống xe nói chuyện.

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Xin tuân mạng.

Hấn nhảy xuống xe bước tới trước kiệu vòng tay:

- Cô nương, tiểu tử xin ra mắt.

Một giọng nói thật dịu, thật ngọt từ trong kiệu cất lên:

- Không dám, các hạ biết ta là phụ nữ à?

Bạch Y Khách cười:

- Nghe vị công tử của quý quốc bảo rằng những toán người của quý quốc xâm nhập Trung Nguyên đều dưới quyền điều khiển của một vị Mãn Châu quý tộc tước danh là “Thất Cách Cách”, nếu tại hạ không lầm thì chắc chắn người đối thoại với tại hạ bây giờ là “Thất Cách Cách”, vị chỉ huy toàn bộ lực lượng xâm nhập Trung Nguyên của Mãn Châu.

Người trong nói:

- Tại nước nhà, ta là “Thất Cách Cách” nhưng khi vào Trung Nguyên thì chỉ là một giang hồ nữ tử tầm thường như bao người khác.

Bạch Y Khách cười:

- Như thế thì tại hạ đoán không sai, cũng may mà không thất lễ.

“Thất Cách Cách” nói:

- Các hạ đã biết ra, vậy có lẽ cũng nên cho ta biết qua về các hạ chứ?

Bạch Y Khách đáp:

- Có thể, tại hạ gọi là Trung Nguyên Bạch Y Khách.

“Thất Cách Cách” gặng lại:

- Trung Nguyên Bạch Y Khách?

Bạch Y Khách đáp:

- Vâng, đúng thế.

“Thất Cách Cách” nói:

- Hình như đó không phải là tên thật, có thể nói tên thật được chăng?

Bạch Y Khách hỏi lại:

- Có cần thiết lắm không cô nương?

“Thất Cách Cách” nói:

- Ta cũng chỉ muốn biết thế thôi nói hay không cũng tùy.

Bạch Y Khách nói:

- Cô nương chỉ cần biết Trung Nguyên có một người gọi là Bạch Y Khách chứ cần chi phải biết rõ hơn, cũng như tại hạ chỉ biết Mãn Châu có một tài nữ gọi là Thất Cách Cách, chứ đâu có tìm hiểu rõ tính danh.

Thất Cách Cách nói:

- Nói đúng, thế thì việc ấy ta không phải hỏi thêm.

Và nàng vụt chuyển sang một chuyện khác:

- Nghe nói tại “Bá Kiêu”, trong một quán rượu các hạ có giết của ta hai người, có phải thế không?

Bạch Y Khách đáp:

- Quả có chuyện như thế.

Thất Cách Cách hỏi:

- Vì lý do nào các hạ giết họ, có thể cho ta biết được chăng?

Bạch Y Khách đáp:

- Giá như có mặt cô nương tại đó, chắc hẳn cô nương sẽ thấy đó là trường hợp tự vệ, trường hợp vạn bất đắc dĩ, vì nếu tại hạ không giết họ thì họ sẽ giết tại hạ, thế thôi.

Thất Cách Cách gặng lại:

- Chỉ thế thôi à?

Bạch Y Khách đáp:

- Tôi nói là lời của tôi, tin hay không tùy ở cô nương.

Thất Cách Cách nói:

- Bằng vào việc đối phó với năm tên hộ vệ để cướp mất Phúc An, lại bốn cột những tên vệ sĩ và gạt Kim Phủ để lấy vàng, bằng vào những chuyện như thế đủ biết hai tên thuộc hạ của ta không phải là đối thủ của các hạ và cũng bằng vào điểm đó, đủ biết các hạ không khi nào ra tay trước. Lời nói của các hạ ta tin...

Bạch Y Khách nói:

- Có lẽ tôi cần cảm tạ cô nương câu nói như thế.

Thất Cách Cách nói:

- Nhưng, cứ theo ta nghĩ thì chắc chắn hai người ấy đã phát giác ra rằng các hạ có ý xâm phạm mưu đồ của họ, vì thế cho nên họ mới ra tay trước có phải thế không?

Bạch Y Khách đáp:

- Lời lẽ của cô nương, tại hạ không thể phủ nhận.

Thất Cách Cách hỏi:

- Thế thì, đối với chuyện ra tay trước của họ, cũng gọi là tự vệ, có phải thế không?

Bạch Y Khách lắc đầu cười:

- Câu nói này của cô nương thật khiến tại hạ không dám đồng tình.

Thất Cách Cách hỏi:

- Tại sao thế?

Bạch Y Khách nói:

- Kẻ ra tay trước là phạm nhân chứ đâu phải là tự vệ, đó là một chân lý muôn đời.

Thất Cách Cách nói:

- Hay, nói đi, theo ta thì cho dầu họ là kẻ ra tay trước nhưng chắc các hạ cũng không thể phủ nhận là đã có ý muốn xâm phạm mưu đồ của họ có phải thế không?

Bạch Y Khách cười:

- Cô nương quả là người giỏi tài biện bác, tôi không thể thừa nhận điều đó.

Thất Cách Cách hỏi:

- Được rồi, như vậy bản danh sách kia các hạ mang đi, có phải thế không?

Bạch Y Khách hỏi lại:

- Sao cô nương không hỏi người khác?

Thất Cách Cách nói:

- Ta không quan tâm về cái tin nước ta vàng nhiều, ta chỉ quan tâm bản danh sách đó thôi.

Bạch Y Khách cười cười:

- Nói ra có thể cô nương không biết đó là bản danh sách, tôi chỉ nghĩ đó là vật đáng tiền, nhưng khi cầm xem thấy tên tuổi là chữ chữ không có gì quý giá, tôi chán quá nên quăng luôn.

Thất Cách Cách chặn lại:

- Đã ném bản danh sách đó?

Bạch Y Khách đáp:

- Vâng, cô nương nghĩ xem, một mảnh giấy viết rắc tên người ở các nơi, đã không ăn được mà cũng không mặc được, thế thì dùng nó vào chỗ nào chứ?

Thất Cách Cách nói:

- Xem chuyện bắt Phúc An, bán Phúc An, chứng tỏ các hạ là con người thuần về chuyện mua bán vụ lợi, nhưng bằng vào cốt cách, thái độ thì các hạ lại không giống con buôn, thật tình thì ta không làm sao hiểu được các hạ hành động với dụng ý gì? Các hạ có thể cho ta biết được không?

Bạch Y Khách nói:

- Cô nương không hiểu nhưng tại hạ thì hiểu quá vì tại hạ là con người mua bán.

Thất Cách Cách nói:

- Cứ cho là đúng như thế. Vì như thế thì ta sẽ cùng các hạ tính chuyện mua bán với nhau.

Bạch Y Khách nói:

- Cứ nghe tới chuyện mua bán là tại hạ cảm thấy ngứa ngáy tay chân, nhưng chẳng hay cô nương muốn mua hay muốn bán?

Thất Cách Cách nói:

- Muốn mua.

Bạch Y Khách hỏi:

- Cô nương muốn mua thứ chi? Cái bản danh sách ấy à?

Thất Cách Cách nói:

- Cái đó không cần, vì nó đối với ta trở thành vô dụng.

Bạch Y Khách ngạc nhiên:

- Ủa, sao thế?

Thất Cách Cách nói:

- Người là người mua bán, tự nhiên không bao giờ bỏ qua cơ hội, tự nhiên bản danh sách đó đã được các hạ bán trở về cho chủ nó rồi thì đối với ta thành vô dụng.

Bạch Y Khách cười:

- Cô nương đoán việc như thần, quả thật tại hạ đã bán nó lấy năm ngàn lượng bạc.

Thất Cách Cách nói:

- Đâu mà bán được nhiều như thế? Bởi người mua cần phải xem hàng, mà món hàng nếu xem qua rồi thì một xu cũng không đáng giá.

Bạch Y Khách mỉm cười:

- Cô nương cũng khá rành về chuyện mua bán quá, cứ như thế này thì chuyện làm ăn của tại hạ đã gặp phải tay kinh địch.

Thất Cách Cách nói:

- Bây giờ ta cần mua bán ngay với các hạ một vài món hàng, các hạ tính sao?

Bạch Y Khách cười:

- Đó là chuyện mà tại hạ cần lắm, chẳng hay cô nương muốn mua chi?

Thất Cách Cách đáp:

- Một con người và một mạng người.

Bạch Y Khách hỏi:

- Nhưng một con người nào và mạng người nào mới được chứ?

Thất Cách Cách nói:

- Ta cần nói cho các hạ rõ là cái đó thật sự ta chỉ cần một mà thôi.

Bạch Y Khách hỏi:

- Cô nương muốn “cái” nào?

Thất Cách Cách nói:

- Cái đó tùy các hạ, còn xem các hạ muốn bán thứ nào đã.

Bạch Y Khách cười:

- Thật trong cuộc đời mua bán, lần thứ nhất tại hạ gặp chuyện lạ như thế này, chắc người mà cô nương muốn mau đó là...

Thất Cách Cách chận nói:

- Là công tử Phúc An.

Bạch Y Khách như có vẻ ngạc nhiên:

- Thế còn một mạng người?

Thất Cách Cách đáp nhanh:

- Đó là mạng của các hạ...

--- 000 ---